

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Свиленград, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.а
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20245620200039 по описа за 2024
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0351-000514 от
27.11.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР -
Хасково, с което В. Т. Т. с ЕГН ***** от град
*****, със съдебен адрес: град
Първомай, ул. „Княз Борис I“ № 1, област Пловдив, чрез адвокат И. Д., за
нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са
наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 200 лв. и
„Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)“ за срок
от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на
МВР са отнети 10 контролни точки.

Жалбоподателят В. Т. Т. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил
незаконосъобразен – липсвал субективният елемент от състава на
нарушението.

В съдебната фаза, редовно призована, жалбоподателят В. Т. Т., се явява,

заедно с адвокат И. Д., който пледира за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил издаден в противоречие с материалния закон – липсвал субективният елемент от състава на нарушението. Претендират се разноси по делото. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират гласни доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на НП (въззиваемата страна) - ВПД Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпраща т представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 16.09.2023 година около 13.40 часа свидетелят С. Д. С. и колегата му В. М. А. (служители на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково) при изпълнение на служебните си задължения се намират на второкласен път № 55, при км. 185+700, на територията на община Свиленград, област Хасково, на изхода на Свиленград, където спират за проверка движещото се в посока село Пъстрогор МПС – лек автомобил марка „Марцедес”, модел Е200 с държавен регистрационен № *****, управляван от жалбоподателя В. Т.. При проверката и след извършена справка чрез служебния таблет и чрез ОДЧ при РУ – Свиленград полицейските служители констатира, че лекият автомобил не е собственост жалбоподателя Т. и че МПС е с прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, считано от 12.09.2023 година, тъй като в двумесечен срок от придобиване собствеността на лекия автомобил не е регистриран.

На посочената дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят С. Д. С. – Старши полицай в Група „Охранителна

полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, идентична с Младши инспектор (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя в присъствието на колегата си А., против жалбоподателя Т. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия АД и с бланков № 496529. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с управлението на МПС с прекратена регистрация (, т.е. не е регистрирано по надлежния ред), както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя В. Т., която сочи, че няма възражения против констатациите в Акта, което вписва в съответната графа.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Административнонаказателното производство по посочения АУАН е прекратено на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН с Мотивирана резолюция № 23-0351-М000084 от 18.09.2023 година на Началника на РУ – Свиленград.

Образувана е преписка с № 4828/2023 година по описа на Районна прокуратура – Хасково, за престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК. С Постановление от 14.11.2023 година, Прокурор при Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград: Стефка Стоянова, отказва да образува Досъдебно производство (ДП) на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК (деянието не съставлява престъпление). В Постановлението е посочено, че е налице хипотезата на чл. 9, ал. 2 от НК – малозначителност на деянието. Постановлението от дата 14.11.2023 година, ведно с материалите по преписката, са изпратени от Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград на РУ – Свиленград по компетентност за вземане на отношение относно административнонаказателната отговорност на жалбоподателя В. Т. и документите са получени на дата 15.11.2023 година.

На основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН е образувано административнонаказателно производство срещу жалбоподателя Т. без да бъде съставен АУАН.

Сезиран надлежно и след получаване на посоченото Постановление на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград и Прокурорската преписка, ВПД Началникът на Група „Охранителна полиция”

при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково приема, че са налице основанията на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и издава процесното НП № 23-0351-000514 от 27.11.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО приема за установено, че жалбоподателят Т. е извършила нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, и налага на жалбоподателя Т. административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, както и са отнети 10 контролни точки. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя Т., на 20.12.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в този смисъл е и отбелязаното в Справката за нарушител/водач и в Картоната на НП). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на ВПД Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (Н.А.А.) да издава НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 година на Министъра на МВР и Писмо с рег.№ 35 1000-334 от 15.01.2024 година, видно от което Н.А.А. е назначен на длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя Т., в която е отбелязано че към датата на деянието има наложена една санкция за нарушение на ЗДвП с влязло в сила НП.

По делото е допуснато и разпитано в процесуалното качество на свидетел лицето Ц.Н.И. – собственик на процесния лек автомобил, което пред настоящия състав удостовери, че не е знаел, че ако в двумесечен срок от придобиване на МПС не го регистрира надлежно, то подлежи на deregистрация и не бил уведомил Т., че автомобилът не е deregистриран. Сочи, че Т. е управлявала автомобила, тъй като на обед употребил алкохол и малко след приключване на обяда и потеглянето им от град Свиленград за град Първомай, където живеят, били спрени за проверка от полицейските служители.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитания в съдебно заседание, проведено на 19.02.2024 година свидетел С. Д. С.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на С. Д. С., които са безпротиворечиви и логични, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетеля. Не се установява посочения свидетел да има личностно отношение към жалбоподателя Т., което да го провокира да даде неверни показания. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на посочения свидетел не се намериха, а единствено поради служебното му качество – служител в Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. И това е така предвид липсата на вътрешни противоречия, а и от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя Т.. Точно обратното, свидетелските показания на посочения свидетел са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на този свидетел не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя Т., с оглед установения факт, че управлява МПС с прекратена регистрация (, т.е. не е регистрирано по надлежния ред). Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът дава вяра и на другите налични по делото документи, тъй като те не са в противоречие с кредитираните такива.

Съдът кредитира и показанията на свидетеля И., тъй като не са в противоречие с другите събрани по делото доказателства.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и деулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с вх.рег.№ 471 от 17.01.2024 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в частта, касаеща финансовата санкция в резултат на плащането ѝ.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП е законосъобразно от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха съществени недостатъци на акта.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред като санкционният акт има необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът приема, че квалификацията на процесното деянието е пълна – действително при квалифициране на деянието АНО не е посочил, че същото изпълва хипотезата на изречение първо, предложение първо от чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, но фактическата обстановка по отношение на нарушението е описана пълно и точно, посочени са всички изискуеми от закона обстоятелства, въз основа на които безспорно се разбира датата, мястото и механизмът на извършеното нарушение, поради което Съдът не приема, че е налице процесуално нарушение, довело до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя, респ. до невъзможност от страна на жалбоподателя да разбере нарушението. Посочените обстоятелства са безспорно доказани от данните, съдържащи се в Разпечатките от АИС КАТ за регистрацията на процесния лек автомобил и за прекратената регистрация на същия, които не се оспориха от нарушителя Т..

Използваните съкращения на отделни думи в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вмененото на жалбоподателя Т.

противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото ѝ да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова).

Съдът не намира, че е допуснато съществено процесуално нарушение предвид факта, че в НП като собственик на процесния лек автомобил е посочен предишния такъв, а не действителният съгласно Договора за покупко-продажба от дата 10.07.2023 година с нотариална заверка на подписите на продавача и купувача от Нотариус с рег.№ 758 в Регистъра на Нотариалната камара на Република България: В. Н., тъй като в програмата АИС – КАТ като собственик излиза предишния такъв до момента, в който новият собственик извърши необходимата регистрация, което в настоящия случай не е сторено към датата на деянието.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи следното: разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН сочи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява Акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Следва също да се отбележи, че при издаване на НП, АНО е обвързан от разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН относно съдържанието му и няма задължение да се произнася изрично, в самото НП, по направените възражения, респ. при дадено Сведение; т.е. самото обсъждане от страна на АНО на възраженията, респ. Сведението в конкретния случай, не е задължително да съставлява реквизит на издаденото от него НП. В посочения смисъл е Решение от 29.04.2014 година, постановено по КАНД № 111/2014 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Теодора Точкова.

Спазена е изцяло административната процедура по издаване на обжалваното НП.

НП е издадено от компетентен орган съгласно чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДВП. Лицето, подписало НП – Н.А.А., е заемало към момента на издаването му длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на НП е спазен предвидения от разпоредбата на ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срок, считано от датата на получаване на Постановлението на

Прокуратурата в РУ – Свиленград (за пълнота на настоящото изложение Съдът дължи да отбележи, че срокът е спазен дори и считано от датата на нарушението).

Съдът намира, че в конкретния случай не е нарушено правилото „ne bis in idem“. Действително видно от събраните по делото доказателства, АНП по описа на РУ - Свиленград, образувана въз основа на АУАН със серия АД и с бланков № 496529, е била изпратена на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград, тъй като АНО е преценил, че се съдържат данни за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК, като в тази връзка е била образувана прокурорска преписка с № 4828/2023 година, като с Постановление от 14.11.2023 година е отказано да се образува наказателно производство. След като е налице отказ да се образува наказателно производство, в случая не е налице едновременно ангажиране на наказателната и административнонаказателната отговорност на лицето, за едно и също деяние. Когато деянието засяга един и същ кръг обществени отношения, правилното и точно прилагане на закона предпоставя реализация на отговорност или за административно нарушение, или за престъпление, но не и за двете едновременно, като административнонаказателната отговорност следва да се ангажира, само ако деянието не представлява престъпление. Това положение изключва и опасността от нарушение на правилото non bis in idem по чл. 4, § 1 от Протокол № 7 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи поради отсъствието на дублиращи се процеси.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят В. Т. е имала качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите са категорични, че именно Т. е била водач на процесното пътно превозно средство (ППС), тъй като именно тя го е управлявала и на нея са съставили АУАН, при което тя не е възразила, не е подала възразение в тази насока, не е посочила подобно възразение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Жалбоподателят Т. не оспорва обстоятелството, че именно тя е била водач на процесното МПС. Т.е. този факт не се оспорва от самия жалбоподател Т., поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Съставът на чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП за осъществяване на който е ангажирана отговорността на жалбоподателя В. Т. е следният: Наказва се ... водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Явно е, че се касае за деяние, състоящо се от два елемента – управление на МПС (действие и положителен факт от обективната действителност) и отрицателен факт - липса на надлежна регистрация. Т.е. субект на административнонаказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП е водачът на МПС, какъвто е безспорно Т..

Нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е формално и с факта на привеждането в движение по пътищата, отворени за обществено ползване, на МПС, което не разполага с административно разрешение да участва в движението, нарушението е довършено от обективна страна.

Към момента на установяване на твърдяното нарушение, разпоредбата на

чл. 140, ал. 1 от ЗДвП гласи: „По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само ППС, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от ЗДвП.”. Ал. 2 на цитираната разпоредба посочва, че условията и реда за регистрация на автомобилите се уреждат в нарочна Наредба. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 година на МВР за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС (Наредба № I-45 от 24.03.2000 година). В посочената Наредба са уредени видовете регистрации, първоначалната регистрация, промените в регистрацията и прекратяването ѝ.

По делото не е спорно, че на 16.09.2023 година Т. е управлявала лек автомобил марка „Мерцедес”, модел Е200 с държавен регистрационен № *****, който обаче от 12.09.2023 година е бил със служебно прекъсната регистрация (според легалното определение на § 6, т. 69 от ДР на ЗДвП „прекратяване на регистрация” е отмяна на разрешението ППС да се използва в пътното движение.”). Това е равнозначно на управление на нерегистрирано МПС съгласно терминологията на закона. При това положение жалбоподателят Т. е нарушила именно задължението си по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Т.е. установи се, че регистрацията на процесния лек автомобил – собственост на трето лице, е прекратена служебно на 12.09.2023 година, тъй като не е извършена пререгистрация в двумесечния срок след промяна на собствеността. Служебното прекратяване на регистрацията на ППС в относимата за спора хипотеза по чл. 143, ал. 15 от закона, се извършва с отбелязване в АИС - КАТ. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 18, т. 2 от цитираната по-горе Наредба № I-45 от 24.03.2000 година - регистрацията на съответното ПС се прекратява служебно, като това служебно може да стане съгласно разпоредбата на чл. 18б, ал. 1, т. 10 от същата Наредба.

Извършеното по ЗДвП нарушение се установява несъмнено от показанията на свидетеля на нарушението – С. С.. В подкрепа на гласните доказателства са и писмените такива, а именно: Постановление за отказ да се образува наказателно производство по преписка № 4828/2023 година по описа

на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, Мотивирана резолюция № 23-0351-M000084 от 18.09.2023 година и Справките от АИС - КАТ.

Налице е непредпазлива форма на виновно поведение на водача Т. и по аргумент от чл. 7, ал. 2 от ЗАНН деянието ѝ е съставомерно и наказуемо. Т.е. осъщественото от Т. във форма на бездействие е съставомерно и по субективен признак, извършено е виновно - по небрежност, доколкото жалбоподателят Т. като водач на МПС, който го ползва и управлява по обществени пътища е била длъжна и е знаела изискването и задължението за регистриране на МПС, които се движат по пътищата, отворени за обществено ползване, съответно да положи необходимата грижа да съобрази поведението си с това изискване, като общественоопасните последици от извършеното, тя е съзнавала и е могла да предвиди тяхното настъпване, но не е положила необходимата грижа преди предприемането на управлението на процесното МПС, а такава възможност е имала в рамките на субективните си прояви и ако беше положила по-голямо внимание. Без значение за административнонаказателната отговорност на водача е дали е уведомен собственика на МПС за прекратената регистрация, доколкото в административнонаказателното производство по оспорване на НП, е недопустимо упражняването на косвен съдебен контрол за законосъобразността на служебното прекратяване на регистрацията на ППС. Ето защо Съдът не е съгласен с тезата на адвокат Д., изложена в пледоарията му пред настоящия състав, касаеща липсата субективния елемент от състава на инкриминираното деяние.

В изложения смисъл относно наличието на субективния елемент е трайната и непротиворечива практиката на касационна инстанция в лицето на Административен съд – Хасково, обективирана в Решение № 304 от 07.01.2022 година по КАНД № 944/2021 година, докладчик Съдията Павлина Господинова, Решение № 90 от 11.02.2022 година по КАНД № 1079/2021 година, докладчик Съдията Павлина Господинова, Решение № 246 от 12.11.2021 година по КАНД № 679/2021 година, докладчик Съдията Павлина Господинова, Решение № 404 от 15.06.2022 година по КАНД № 304/2022 година, докладчик Съдията Пенка Костова, Решение № 144 от 28.02.2023 година по КАНД № 1197/2022 година, докладчик Съдията Петър Вунов,

Решение № 392 от 25.05.2023 година по КАНД № 96/2023 година, докладчик Съдията Биляна Икономова и др.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретното нарушение като маловажно по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Съгласно чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, се наказва се с Лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 до 12 месеца и с Глоба от 200 лв. до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗДвП, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в минималните предвидени от закона такива, което налага извод за невъзможност за намалянето им. Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът намира за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административните наказания.

Съгласно чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно са отнети 10 контролни точки, тъй като за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, е предвидено да се отнемат контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба

се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не представлява съществено процесуално нарушение. В НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно: управление от страна на Т. на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 5 - за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер (чл. 175, ал. 3 от ЗДвП) – 10 контролни точки. Следва да се отбележи, че отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. При отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му задължително следва факта на налагане на наказание за извършено нарушение. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание. С влизане в сила на НП, се отнемат и предвидените контролни точки (по аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение). В този смисъл са Решение № 176 от 15.03.2018 година, постановено по КАНД № 25/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Д.а, Решение № 294 от 18.04.2018 година, постановено по КАНД № 134/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Росица Чиркалева - И.а и др.

Независимо от изложеното в конкретния случай настоящият Съдебен състав намира, че обжалваното НП подлежи на отмяна, за което привежда следващите правни съображения:

С оглед целите на ЗДвП и кръга на обществените отношения, които охранява, както и степента на обществена опасност на конкретното деяние и на дееца в настоящия случай деянието следва да бъде квалифицирано като малозначителен случай по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК. В тази връзка Съдът съобрази обстоятелството, че действително разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП предвижда, че чл. 28 от ЗАНН не се прилага за нарушенията по ЗДвП. В същото време критериите, които обуславят малозначителност на случая, а оттам липса на престъпление, съответно на нарушение, съгласно чл. 9, ал. 2 от НК, приложим в административнонаказателното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН, не съвпадат с тези предвидени в разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, респ. на § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН. Съгласно нормата на чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие - приготвянето и опита, се прилагат разпоредбите на Общата част на наказателното право. Липсва тъждество между понятието „маловажен случай” по смисъла вложен в чл. 28 от ЗАНН и понятието „малозначително деяние” по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК. Разликата между двете е същностна, тъй като диференцира престъпното от непрестъпното деяние. Съгласно легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, „маловажен случай” е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към Държавата или Община, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушаване или на неизпълнение на задължение от съответния вид. В същото време чл. 9, ал. 2 от НК предвижда, че не е престъпно деянието, което макар формално и да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Посочената разпоредба е съотносима към всички престъпления от Особената част на НК и това е трайната съдебна практика, съответно е съотносима и към всички административни нарушения по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН, поради което е принципно приложима по отношение на всички състави на нарушения, вкл. и по ЗДвП. Единственото условие е деянието, макар и да осъществява признаците на

предвиденото в закона престъпление, съответно нарушение, поради своята малозначителност да не е общественоопасно или неговата обществена опасност да е явно незначителна. Други условия законът не предвижда. Следователно по силата на тази разпоредба, противоправният характер на деянието се изключва при наличието на една от двете форми на „малозначителност” - пълна липса на обществена опасност или наличие на обществена опасност, но с явна незначителност. Посоченото предполага преценка относно пропорционалността между конкретно извършеното деяние, последиците от него и наложеното наказание.

При маловажния случай Съдът всякога е длъжен да преценява обществената опасност, както на деянието, така и на дееца. Правната доктрина и съдебната практика последователно приемат, че при обсъждане приложението на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК за всеки отделен казус, следва да се отчита, че водеща роля има оценката на степента на обществена опасност на деянието, а на втори план стои степента на обществена опасност на дееца. В този смисъл, ако деянието е такова, че въобще не може да окаже отрицателно въздействие върху обекта на посегателство или това негово въздействие е толкова лишено от значение, че в действителност не застрашава този обект, ще е налице малозначителност в най-висша степен, то няма да бъде общественоопасно и следователно няма да бъде престъпно. Дори и когато малозначителността не изключва обществената опасност на деянието, но обосновава една нейна явна незначителност, т.е. такава ниска степен, която не е достатъчна за да бъде третирано като престъпление, съответно нарушение, отново ще е налице хипотезата на чл. 9, ал. 2 от НК.

В конкретният случай Съдът намира, че е налице втората хипотеза на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК, а именно: деянието, макар формално да осъществява признаците на предвиденото в закона нарушение се явява малозначително, тъй като неговата обществена опасност е явно незначителна.

В тази връзка Съдът съобрази обстоятелството, че всъщност жалбоподателят В. Т. е придвижила автомобилът изключително кратко време и само няколко километра от заведението в Свиленград, където са обядвали до изхода на града. В тази връзка Съдът напълно споделя извода, направен от Наблюдаващия прокурор по преписка № ЗМ-433/2023 година по описа на РУ - Свиленград, че деянието поради незначителността на вредните си последици

се явява малозначително. Именно по изложените правни съображения – краткото разстояние, на което е бил придвижен автомобила, малкото време, за което е управлявано МПС, фактът, че деянието се извършва в светлата част на денонощието по ненатоварен път, степента на обществена опасност на дееца, която се преценява като сравнително ниска, тъй като Т. не е системен нарушител на правилата за движение по пътищата и тъй като не е правила опити да осуети или възпрепятства проверката, а напротив – е съдействала, се налага извода, че извършеното от жалбоподателя В. Т. деяние макар и формално да осъществява признаците на административно нарушение, поради своите незначителни обществени последици се явява явно малозначително.

Предвид конкретната ситуация, извършвайки преценка относно пропорционалността между конкретно извършеното деяние, последиците от него и наложеното наказание, Съдът намира че наложените на жалбоподателя Т. наказания се явяват несъразмерно тежки. В тази връзка Съдът взе предвид осъществяваната от жалбоподателя Т. трудова дейност като начален учител в ОУ „Христо Ботев” в село Поповица, която налага ежедневно пътуване и управление на автомобил, която би следвало да бъде преустановена в случай, че на същата бъде наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС” макар и за минималния предвиден в закона срок от 6 месеца. Действително никой не следва да черпи права от своето неправомерно поведение, но в настоящия случай, налагайки на жалбоподателя Т. предвидените за това нарушение наказания, същите с оглед извода за незначителност на вредните последици от деянието, вместо да имат превантивен и възпиращ у дееца ефект, биха се оказали несъразмерно тежки именно с оглед тежестта на извършеното нарушение.

С оглед на изложеното Съдът намира, че обжалваното Н П се явява неправилно и незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено изцяло.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя Т. в размер на 200 лв. за адвокатски хонорар съобразно представения Договор за правна защита.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните

производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително Т. следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на Дирекцията, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е юридическо лице и съгласно § 1, т. 6 от ДР на АПК те следва да се поемат от юридическото лице, в структурата на което е административният орган), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноски – по аргумент от чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

Жалбоподателят В. Т. не може да иска изменение на Решението в частта за присъдените ѝ разноски, тъй като не бе представен Списък на разноските.

В случай на потвърждаване на НП, искането на жалбоподателя Т. за присъждане на разноски би било неоснователно.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 23-0351-000514 от 27.11.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което В. Т. Т. с ЕГН ***** от град ***** , за

нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул.„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на В. Т. Т. с ЕГН ***** от град ***** , сумата от 200 лв., представляваща извършени от последната разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 39/2024 година по описа на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____